

Kulturprojekt Berätta och Måla om din Hembygd

Vår idé med projektet

En tanke med ett sådant här projekt är att det ska lära mer om barnens hemtrakter.

- MAN SKA LÄRA, GENOM ATT SJÄLVA BIDRAGA TILL HISTORIEN, SAGAN OCH BILDERNA.
- PLATSER I BYGDEN BLIR EN DEL AV SAGAN. PLATSER SOM MAN KAN BESÖKA GENOM SKOLAN ELLER MED FAMILJEN.
- PLATSER SOM MAN IDAG KÄNNER IGEN KOMMER ATT BLI LEVANDE GENOM SAGAN.

KOPPLING TILL LÄROPLANEN

- ◇ BILDFRAMSTÄLLNING BERÄTTANDE OCH INFORMATIVA BILDER, SERIER OCH ILLUSTRATIONER TILL TEXT. TECKNINGAR OCH MÅLERI. ANVÄNDA TEKNIKEN ÄGGTEMPERAMÅLNING.
- ◇ LIVSMILJÖER LANDSKAP, KULTURMILJÖER SAMBAND IDAG. GEOGRAFISKA BEGREPP.
- ◇ KARTOR
- ◇ FORNTID OCH MEDELTID KULTURMILJÖER ARKEOLOGISKA FYND
- ◇ HUR HISTORIEN ANVÄNDS OCH HISTORISKA BEGREPP HUR KAN HISTORIEN AVLÄSAS IDAG.
- ◇ HISTORISKA SKEENDEN. SAMHÄLLSFÖRÄNDRINGAR.
- ◇ SPRÅK, DANSKTID.
- ◇ TALA LYSSNA OCH SAMTALA OM DESSA ÄMNEN.
- ◇ SKRIVA BERÄTTANDE TEXTER
- ◇ INFORMATIONSSÖKNING

Kartor har varit ett bra studiematerial.

Karta och landskapets förvandling:

De tidiga kartorna över Halland var för militärt bruk.

Allmänheten fick tillgång till kartor i samband med storskifte och laga skifte, generalstabskator över bygden från mitten 1800-talet och framåt och där följa förändringen i landskapet.

Vi använde oss av

Storskifteskarta 1787 i Heberg

Laga skifte karta 1828 i Heberg

Generalstabskarta 1872

Generalstabskarta 1896

Generalstabskarta 1935

Ekonomisk karta 1966

Ladda ner kartor från nätet och satellitbilder

GPS+ karta. Var blir det? Karta i realtid, var befinner du dig just nu.

Kartor från Fornsök, leta efter Fornminnen runt där du bor. Berätta om fornminnen som du känner till.

Kontakt med hemmet.

Gunilla Josefsson

Projektet presenterades för föräldrarna genom ett utskick från skolan.

"Vi kommer att samarbeta med Hembygdsföreningen kring vår hembygd. Projektet räknas med att arbetas med under 5 veckor med 3-4 lektioner i veckan.

Vi kommer att arbeta kring våra hemmiljöer och studera kartor och bilder, Vad har förändrats och vilka spår finns kvar från historien.

Vi får lyssna på info från Hembygdsföreningen och dra slutsatser och samtala och resonera.

- *Eleverna ska skriva sagor som är kopplade till den historiska hembygden.*
- *De kopplar med bilder som de tar själva i närmiljön och bilder de söker på nätet som kopplar till det de skriver.*
- *De får börja med en tankekarta som utgångspunkt för sin saga.*
- *De får pröva att måla med äggtemperafärger som brukar användas till bonadsmåleri.*
- *Bedömning sker löpande hur de visar sig aktiva i analyser av vad de läser*

"Det är det roligaste projektet under min 37 år som lärare."

Gunilla Josefsson lärare klass 4-5 Årstad skolan.

Bussutflykten

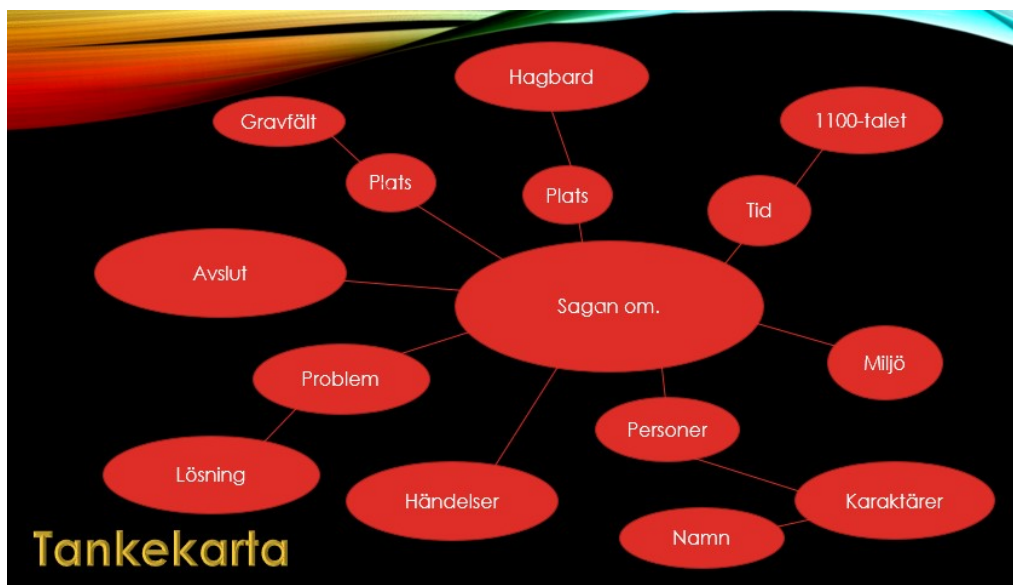
Dag 3 lektion 3-4

Bussutflykt till följande platser:

Jättegrytorna i Blixtorp här möttes vi av MajaLisa och Lennart Hansson som guidade oss rätt och säkert fram till platsen. Hagbards kulle Hagbards grav, Särestads gravfält där uppgiften var att leta reda på runor/ristningar. Hagbards Galge där uppgiften var att leta reda på runor/ristningar. Abilds 1100-tals kyrka där Hans-Åke Bengtsson visade oss runt inne och ute samt visade det spännande källarvalvet med kistorna.

Vi jobbade med två lektioner två gånger i veckan. Första lektionen var teoretisk andra praktisk.

- 1) Presentation av Hembygdsföreningen och oss själva Prova på att måla med äggtempera.
- 2) Ramberättelse för att inspirera barnen till en saga.
- 3) Vad vill du tillföra sagan.
- 4) Bussutflykt
- 5) Tankekarta för din saga. Skriva saga.
- 6) Karta och landskapets förvandling. Skriva saga.
- 7) Vad är religion. Skriva saga.
- 8) Ätrajungfrun. Skriva saga.
- 9) Bonadsmålningen En tidsresa i Årstadbygden. Skriva saga.
- 10) Sagan om Ingeland. Skriva saga.
- 11) Färglära och Att måla med Äggtempera. Skissa på bilden.
- 12) Måla.

Tankekarta som beskriver vad du vill ha med i Sagan om.

Inspirationskällor.

- Faktiska händelser
- Fornminne i trakten
- Sägner
- Historiska skeenden.
- Bussresa
- Samtal om lektionerna.
- Bildmaterial
- Faktaböcker
- Romaner
- Fornsök
- Internet
- Läromedel
- Egna erfarenheter
- Familjetraditioner

Sägnen: Åtrajungfrun som inspiration. Samt att diskutera Hambes underfundiga formuleringar "vad menar han".

HN SIDA 14 | TORSDAG 9 NOVEMBER
2017

Bilderna berättar om Årstadbygden : Lyckat projekt i samarbete med hembygdsföreningen

Hallands Nyheter och Hallands Radio
uppmärksammar projektet.

- Hur roligt som helst! Det tycker elever i Årstadskolan om att få måla och berätta om historiska platser i sin hembygd.
- Initiativet kom från hembygdsföreningen som fått lite pengar till minne av en avliden medlem.
- – Vi ville göra något trevligt för barnen i bygden stället för att bara låta pengarna gå in i verksamheten, berättar föreningens ordförande Lars Hillertz.
- Han har själv varit med under de lektioner barnen arbetat på projektet under höstterminen. Det har blivit åtskilliga timmar och Lars har berättat om bygdens historia och gett lite tips om hur man kan gå till väga för att söka mer information.
- Nu råkar Årstad tillhöra en bygd där det vimlar av fornminnen så det har inte varit så svårt för barnen att hämta inspiration. Men läraren Gunilla Josefsson är ändå väldigt imponerad av sina tolv elever i klass 4-5.
- – Det är en sådan entusiasm. En del vill inte ens ha rast. Alla deras sagor och bilder är bra. Men en del är fantastiska! Det blir så verkligt när man är i närområdet och det här är ett bra sätt att koppla ihop olika ämnen som historia, geografi, svenska och bild, menar Gunilla.
- Projektpengar för skrivarbete fanns även från Förlag Utblick. Så under höstterminen har eleverna i ett tidigt skede besökt historiska sevärdheter som jättegrytorna i Blixtorp, Hagbards kulle, Hagbards grav, Särestads gravfält, Hagbards galge, Hjuleberg och Abilds kyrka. De har dokumenterat platserna med sina ipads och fått lära sig att man kan hitta en hel del information om ställena genom att gå in på Riksantikvarieämbetets hemsida och leta på fornsök.
- Sedan har varje elev fått välja en historisk miljö i hembygden, skriva en egen berättelse och göra en illustration med äggtemperafärger.
- – Man har fått lära sig mycket om sin hembygd, menar Molly Olsson som berättar om en familj i Bålastugan i Årstad på 1600-talet.
- Marcus Svantessons berättelse börjar på 1300-talet vid Knutsgård i Blixtorp där det finns en jättegryta. Hans huvudperson heter Signe och en dolk är viktig för handlingen som går ända fram till 2000-talet.
- Isabell Ivarsson har målat och skrivit om en familj som lever på en gård i 1100-talets Abild.
- – Det har varit hur roligt som helst, tycker Melker Olausson som valt att skriva om en strid mellan svenskar och danskar vid Himmelskull i Heberg på 1600-talet.
- Detta är bara några exempel på vad projektet resulterat i. Den 25 november blir det vernissage i Hebergs bygdegård. Då visas alla elevernas målningar. Några av deras sagor kommer att läsas upp och tankar finns även på att låta barnens berättelser ta plats i kretsens årliga hembygdsbok.

Av Mårten Samuelsson

Sagan om hövdingen Ari och prinsessan Säre och slaget på Heden vid Bjäret.

En ramberättelse, att användas sig av om man vill, ett sätt att bygga en saga från vårt område.

- Ari vill gifta sig med den vackra Säre som bodde nära Asarnas eke. *Asige ("Asarnas Eke" – en ekdunge (offerplats) helgad åt de fornnordiska gudarna (asarna).*
- Säre ville också ha Ari. Men hennes föräldrar var rädda för den starke grannen, Kämpen Blix som frågat dem om han inte kunde få om lov att gifta sig med Säre.
- Kämpen Blix bor granne med Säre och vill också ha henne. Han var stor och stark och malde säd i jättegrytorna hos bonden Knut.
- Ari visste att han inte kunde få Säre vid en strid med Blix.
- Men precis då anföll en här med Daner Aris rike . De kom seglande för Suse å, till vattenfallet Bo, sedan kunde man inte segla längre, man gick vidare in i landet.
- Utsiktsposten på högsta punkten i riket Himmelsbjäret, hade sett dem och han tände en vårdkassen som lyfte upp ända hem till Ari som samlade folket. Med var också den väldige kämpen Blix.
- Vid striden som stod vid Heden vid bjäret, så räddades hövdingen Ari, av Kämpen Blix som stred så hårt att danerna flydde, men själv så hade Blix sårats så allvarligt att han dog.
- Ari vill hedra Blix och lägger honom i en Dös vid heden vid bjäret där striden stod.
- Säre ville också hedra Blix som stridigt rättvist och rättrådigt utan att tänka på sig själv och därigenom räddat Ari åt henne. Hon lät bygga en domarring där hon och Ari skulle ligga efter deras död. Domarringen skulle sedan användas att skipa lag och rättvisa inom riket som en ära åt Blix.
- Säre tar Ari till sin make. Man har vid denna tiden börjat övergå från Asatron till Kristendom. Det gör hon vid den nya tidens byggnad, kyrkan i Abild där hennes mor kommer ifrån.

upp-
utan

Särestad har fått ge namn åt flickan Säre, kämpen Blix kommer naturligtvis från Blixorp och där på Knutsgård ligger jättegrytorna, heden vid bjäret blir naturligtvis Håbjär som de gamla sa om Heberg, Himmelsbjäret kallas så under dansktiden numera Himmelskull. Platser som ligger nära och som vi besökt.

Ett av ämnena var. Vad är religion

Ett av ämnena var. Vad är religion

Människan har i alla tider försökt förstå och förklara sin tillvaro och existens (att man finns).

Religioner och andra livsåskådningar har därför alltid varit viktiga och getts stort utrymme i alla kulturer.

Med livsåskådning menas olika sätt att se på livet.

Hur man egentligen ska leva för att det ska kännas rätt.

Religionen satte sin prägel på hela samhället

Det nordiska samhället var under senare delen av järnåldern och vikingatiden ett ättessamhälle som baserades på släktband. Det var därför livsviktigt att tillhöra en släkt. Utanför släktsamhällets gemenskap stod endast de rättslösa trälarna och de fredlösa som uteslutits från samhället.

Det vikingatida släktsamhället vilade till stor del på en religiös grund. Den sociala gemenskapen var en form av gemensam kult där rituella handlingar vägledde människan genom livet från födseln till döden. Även samhällets rättsordning var genomsyrat av religiösa föreställningar.

Kultplats

Det nordiska samhället var under senare delen av järnåldern och vikingatiden ett ättessamhälle som baserades på släktband. Det var därför livsviktigt att tillhöra en släkt. Utanför släktsamhällets gemenskap stod endast de rättslösa trälarna och de fredlösa som uteslutits från samhället.

Det vikingatida släktsamhället vilade till stor del på en religiös grund. Den sociala gemenskapen var en form av gemensam kult där rituella handlingar vägledde människan genom livet från födseln till döden. Även samhällets rättsordning var genomsyrat av religiösa föreställningar.

Sverige kristnas och vi blir katoliker

Sveriges kristnande var en flerhundraårig process genom vilken olika delar av dagens Sverige gick över till kristendomen, vi blev katoliker.

De tidigaste källorna till mission är berättelserna om Ansgar, men den församling han grundade i Birka 829 upphörde. Bestående kristnande skedde tidigare i Skåne (som var del i Danmark) och Götaland än i Svealand. Tidiga spår av kristet gravskick har återfunnits i Varnhem från början av 900-talet, där kristendomen blev beständig.

I Svealand finns spår av tidiga kristna gravar dels i Birka på 800-talet, dels i Västmanland på 900-talet. Även i Norrland har spår återfunnits (i Ångerman-

Martin Luther Reformationen

Kung Gustav Vasas tjänsteman Olaus Petri hämtade influens från Martin Luther och påbörjade reformationsarbetet i Sverige, med översättning av Bibeln från 1520-talet. Vasa hade själv politiska skäl till att 1527 ta kontrollen över kyrkan och dess egendomar i det nyligen självständiga Sverige.

Detta är klass 4 och 5 i Årstad skolan
Läsåret 2017-2018

Detta är klass 4 och 5 i Årstad skolan

Läsåret 2017-2018

När sorg och lycka möts

1700-talet

-Gloria! Snälla var inte ledsen.

Mamma öppnar dörren till Glorias sovrum. Gloria gråter.

-Men jag vill ha ett syskon, snyftar hon.

-Det går inte, vi är för gamla och kommer aldrig att kunna få något mer barn. Snälla var inte arg på oss, säger hennes mamma och klappar Gloria på ryggen.

-Jag vet, det är inte erat fel, säger Gloria och gnuggar sig i ögat.

*

Gloria är 11 år och bor i Årstad i en rosa herrgård som heter Sannarp med sin mamma Sabina och sin pappa Edvard. Dom är mycket rika och i ett litet uthus på gården bor deras piga Hulda och deras dräng Gustav. Dom har också en mjölkerska som heter Augusta. Hon går upp tidigt, innan solen ens börjat sin dagliga färd upp över himlen, för att mjölka Sannarps kor och getter.

*

Nu sitter Gloria där i köket och drar in den goda doften av nystekt kalkon och kryddig sås. Hon är så hungrig att hon nästan viker sig.

Solen står högt på himlen och bara ett litet ynkligt moln syns till så långt ögat når. -Ska du inte gå ut lite nu innan maten Gloria, säger mamma plötsligt.

-Kan inte Hulda och Gustav äta med oss idag, frågar Gloria.

-Jo visst kan dom det, svarar mamma och slänger in en vedbit i den öppna spisen.

-Jippi, ropar Gloria och springer ut genom dörren.

-Vill ni äta med oss, frågar Gloria andfådd när hon kommit innanför dörren till det lilla huset ute på gården.

Både Hulda och Gustav skiner upp.

-Ja hjärna, om vi får för Sabina och Edvard förstås, säger Hulda försiktigt.

-Ja det får ni, säger Gloria glatt och springer hem till mamma igen.

Hulda och Gustav står helt förstummade och tittar på varandra. Sedan får dom bråttom att klä på sig finare kläder och tvätta bort smutsen i ansiktet med det kalla vattnet i hinken som står på trappan.

-Kom nu Gustav, ropar Hulda som står utanför det lilla huset och väntar otåligt.

Det knackar på dörren och Gloria rusar dit. Det är Hulda och Gustav. Hon öppnar.

*

Några dagar senare är Gloria ute och leker med sin nya docka i skogen utanför sannarp.

-Så, nu ska du sova lilla Greta, säger Gloria och lägger dockan i den fina dockvagnen som hon fått samtidigt som dockan. Plötslig hör hon ett svagt, hest skrikande. Hon ser sig omkring men allt är tyst och stilla.

-Äsch, det var säkert bara inbillning, mumlar hon för sig själv och stoppar om Greta.

Men på nytt hörs skrikandet och då ser hon det! Det står en liten korg långt, långt in i skogen. Gloria, som inte är så rädd av sig, smyger dit och lyfter på duken som hänger för öppningen till korgen.

-Va, ojl!, säger Gloria och tittar sig omkring.

Det hon just sett är nämligen en liten nyfödd bebis med klarblå ögon och ljusgult hår.

Hon har aldrig sett en gulligare bebis i hela sitt liv! Men vad ska hon göra?

Hon tar korgen och lägger Greta i den.

Sedan tar hon upp barnet och bäddar ner det i dockvagnen.

*

Men ett annat barn som bor lite längre bort är också ute nu och ser att Gloria tar korgen. Hon springer hem och skvallrar för sin pappa som direkt ger sig iväg till tingsplatsen för att berätta.

Gloria, som precis kommit hem med vagnen och korgen, ropar på mamma att hon ska komma.

-Vad är det?, frågar mamma.

-Titta, jag hittade den i skogen!, säger Gloria och tittar på barnet.

-Nämen, säger mamma förvånad och tittar på Gloria med stora ögon. -Vad ska vi göra med det?, säger Gloria fundersamt.

-Vi får fråga pappa vad han tycker, säger mamma och klappar Gloria på kinden.

Edvard blir så förvånad när han ser bebisens att han inte kan få fram ett enda ord. Han tittar bara på Sabina som säger:

-Gloria, ska inte du gå ut och se till så att Levin mår bra?

Levin är en ljusbrun Cocker Spaniel som bor i ett litet hundhus på gaveln till herrgården.

-Jo det kan jag väl, säger Gloria och springer iväg.

Sabina och Edvard pratar och pratar om vad dom ska göra med barnet.

-Vi får åka till tingshuset och fråga dom om råd, mumlar Edvard som vet att Gloria så gärna vill behålla barnet och han kan inte hålla kvar tårarna när han tänker på stunden när dom måste berätta detta för henne.

Men just som dom ska åka kommer två män ridande på hästar med fina utrustningar. Dom hoppar av hästarna och går fram till Edvard.

-Er dotter tog en korg full av guld och skatter från skogen, säger en av männen.

-Lämna tillbaka det genast!, skriker den andra.

-Nej det var inte guld och skatter i den, försvarar Edvard.

Augusta som står och matar korna hör detta och börjar storgråta.

-Vad är det, frågar Sabina som nu står jämte Augusta.

-Allt är mitt fel, snyftar hon.

-Varför det, säger Sabina och lägger handen på Augustas axel.

-Lova att du inte blir arg, säger Augusta osäkert.

-Ja, jag lovar, uppmanar Sabina.

-Okej. Du vet den där mannen som jag var förlovad med. När vi fick vårt barn tyckte han att det var fult och jobbigt. Han lämnade mig och barnet och jag är fattig och har inte råd att ta hand om ett barn ensam så jag lämnade barnet i skogen och nu hittade Gloria det, berättar Augusta.

-Men varför har du inte berättat det, frågar Sabina.

-Jag var rädd att ni skulle bli arga, säger Augusta.

-Nej då! Får Gloria behålla barnet?, undrar Sabina.

-Ja, jätte gärna! Jag blir glad om ni är glada och om ni har barnet känner jag mig trygg för jag vet att barnet har det bra!, skrattar Augusta och kramar om Sabina.

Sedan går Sabina och Augusta till männen och Augusta ryter:

-Låt dom vara! Det var inga guldschatrar, det var något mycket värdefullare. Men det ska ni inte bry er om för det var jag som lade ut det i skogen och Gloria ska behålla det! Ge er iväg nu och kom inte tillbaka!!!

Männen har aldrig hört något liknande och särskilt inte från en fattig liten torpare, men dom blir lite osäkra och rädda och vågar inte säga emot, så dom rider iväg på sina hästar så fort dom kan.

-Vad modig du är, säger Edvard och klappar Augusta på ryggen.

-Ja och nu vet jag en som kommer att bli så glad att hon inte kommer gråta mer på minst fem år!, skrattar Sabina.

Dom går till hundhuset alla tre och där sitter Gloria och klappar Levin.

-Vi får behålla barnet, ropar Sabina.

-Är det sant, ropar Gloria tillbaka.

-Ja, jag sa ju det, säger mamma och går fram till Gloria som flyger upp i mammas famn.

-Är det en pojke eller flicka, undrar Gloria.

-Fråga Augusta, säger mamma och nickar mot Augusta.

-Varför det, frågar Gloria och höjer på ögonbrynen.

-För det är hon som har fött barnet, svarar mamma.

-Va?, utropar Gloria.

-Ja, det är en pojke, ler Augusta.

Gloria hoppar kvickt ner från mammas famn och upp i Augustas istället.

-Vad heter han, frågar Gloria.

-Det får du bestämma, svarar Augusta.

-Mamma och pappa får nog bestämma, det är ju deras barn, säger Gloria och tittar på pappa och mamma med ett leende på läpparna.

-Nej Gloria, du får bestämma, säger mamma.

-Va, får jag?, säger Gloria förvånat.

-Ja, uppmanar mamma.

-Detta är världens bästa dag!!, ropar Gloria och kramar Augusta ännu hårdare.

-Jag håller med!, säger mamma.

-Vad ska han heta, frågar pappa.

-Han ska heta Helmer, säger Gloria glatt.

Gloria tar hand om Helmer, nästan som en mamma. Hon är så lycklig att hon nästan spricker. Hon går ut på promenad med vagnen och hon syr kläder till honom. Sabina har lärt henne att sticka och virka. Hon tröstar också.

-Du är världens bästa syster, säger. Sabina.

-Du universums bästa mamma, ler Gloria.

-Och fru, lägger pappa till.

-Och du är den bästa pojken som finns, säger Gloria och pussar Helmer på pannan.

Prolog

1300-talet

Höstens första löv låg utspridda överallt i rött och gult på marken. Signe gick genom Blixtorp med en korg i handen och visslade en glad melodi. Hon kunde bakom sig se toppen på kyrkan, ett mörkt trätak. Hon gick vidare förbi små stugor, gårdar och åkrar och efter ett tag var hon framme vid Knutsgård. Hon lade sig på knä under en kraftig ek och började plocka svamp. Hon lade kantarell efter kantarell i träkorgen. Solen stod högt på himlen när hon pustade ut. Prästen skulle bli stolt över henne när hon kom hem med korgen. Hon log för sig själv men fick plötsligt annat att tänka på: I gräset, precis jämte jättegytan låg den bara där. Hon flämtade till och kröp snabbt fram till det hon just set. Hon darrade när hon tog upp den. Hon såg på den. Det var en liten silverdolk. Och inte nog med det. Under ett tunt lager med jord stod det med ingraverade bokstäver "ARI"

Kapitel 1

-En magisk dolk-

Signe rusade tillbaka mot kyrkan med korgen i höger hand och dolken i vänster. Hon sprang förbi domarringen och vidare mot det höga tornet. Hon stannade till utanför porten och sköt upp den. Den röda mattan ledde ända bort till altaret och ljusen i takkronorna spred varmt ljus överallt. -"Prästen, prästen!" ropade hon och slängde ifrån sig korgen. Hon fick inget svar. Hon ropade igen utan framgång. -"Vad skriker du för träl?!" Signe flög upp och var nära att falla till golvet men tog tag i väggen. Det var bara Agna, kokerskan. Hennes hår var svart som kol och hennes kläder i vitt sammet. -"Du... Du skrämde mig." flämtade Signe. -"Varför står du här och skriker?" frågade hon igen. -"Jag letar efter prästen." sade Signe. -"Du kommer inte hitta honom här, han for på handelsresa i morse." Signe tittade besviket ner på korgen som hon kastat i farten på vägen in. Svamparna låg nu utspridda på den blodröda mattan. -"De där svamparna får du plocka upp." muttrade Agna.

Prästen kom hem dagen därpå. Signe lät bli att berätta om dolken. Istället gick hon ut för att plocka ved. Hon hade inte hunnit långt från kyrkan när hon såg flammorna. Elden lös starkt upp området men det var bara Signe som sett den. Lågorna kom från en tunna full med hö. -"Det brinner!" skrek hon. Av en ren reflex drog hon upp dolken. Hon tittade förvånad på den och undrade i en sekund varför hon tagit upp den. Den glänste till starkt och Signe blev förblindad. Plötsligt kände hon en droppe mot huvudet hon tittade upp. Molnen hade dragit ihop sig och låg hotande uppe på himlen. Regnet föll. Det tog inte lång tid innan elden slocknade. Hon tittade förskräckt på dolken och sedan sprang hon in.

"Den är magisk!" Signe satt på en bänk längst bak i kyrkan och rös till. Hon hade hört orden i huvudet ända sedan droppen i håret, som ett eko. "Den är magisk!" Hon rös till igen men hon hann inte tänka mer för plötsligt kom prästen. -Var är veden? muttrade han. Signe såg förvånad på honom och insåg sedan vad han menade. -Jag... glömde. Viskade hon och såg upp. Hon visste att han skulle bli arg.

JAG VILL ATT DU GÅR UT, TAR MED DIG EN KORG OCH PLOCKAR VED!!! Signe tittade honom rakt i ögonen. -J... ja... herrn. Sade hon.

Marken hade förvandlats till en stor lerpöl efter regnet och det var inte lätt att hitta ved som fortfarande var torr. Signe frös. Efter ett tag, när hon hittat en korg med ved som var någorlunda torr lös solen upp. -"Så nu kommer du allt." muttrade Signe och tittade upp på det stora brinnande klotet.

Signe sköt upp porten till kyrkan med foten och lade trästockarna innanför på golvet. Hon pustade ut och torkade svetten från pannan. -"Hallå? Prästen". ropade hon försiktigt. -"Vad är det nu då!" frågade prästen som kom in från rummet längst in. Hon svarade inte direkt. -"Jag har veden". sade hon till slut. -"Bra. sade han bara. Plötsligt öppnades dörren igen. Signe hoppade till. Vakterna stod i dörröppningen. -"A... Aris dolk är försvunnen..." mumlade den ena vakten. Prästen stod bara och stirrade. -"Men hitta den då!" skrek han och smällde igen porten. Signe stirrade ner på fickan hon hade dolken i. Aris silverdolk.

Kapitel 2

-Snöstormen-

Snön hade börjat att lägga sig runt kyrkan och man kunde knappt se ut genom fönstret. Signe plockade ved. Hon visste att om vakterna skulle se att hon hade dolken skulle hon få dödsstraff. Plötsligt föll snön. Det dröjde inte länge innan hon var omringad av snöflingor och hon visste inte längre vart kyrkan låg. Hon frös. -"Hallå!" ropade hon och såg sig förvirrat om utan svar. Hon ropade flera gånger men fick fortfarande inget svar. -"Hallå!" ropade hon igen. Hon lade ner korgen. Det var då hon kom på det. Dolken! Hon drog fram den. Inget hände. Hon skakade den som om det skulle hjälpa. Fortfarande inget. -"Kom igen!" mumlade hon. Ingen framgång. Men plötsligt blev dolken jättevarm och Signe kastade den i snön. -"Aj!" Då såg hon det. Dolken pekade mot en slät grå sten. Kunde det vara... domarringen! En skön känsla spred sig i kroppen på henne. Hon tog upp dolken och rusade dit. Hon såg på stenen. Det var inte Domarringen. Hon såg besviket på dolken som hon höll i handen men sen såg hon tornet borta i fjärran. Kyrktornet!

-Var är veden? frågade prästen irriterat. Signe insåg att hon glömt korgen när hon tog upp dolken och slog sig med handflatan i pannan. -"Typiskt!" mumlade hon tyst.

Signe frös när hon öppnade dörren för att gå ut och leta efter korgen. Snöstormen förvandlade allt varmt till iskall kyla och hon frös som aldrig förr. Hon letade efter korgen i vad som kändes flera timmar men till slut tog hon upp dolken. Inget hände. Hon väntade, men fortfarande utan framgång. Tillslut stoppade hon ner dolken i fickan och insåg att det bara var att ta en ny korg och plocka ny ved...

Värmen spred sig om hennes iskalla kropp när hon kom in i kyrkan igen. Signe skakade av kyla, men insåg att hon inte hade något val. Hon skulle behöva gå ut igen. Hon hämtade en ny korg och gick ut.

Korgen var överfull när hon kom in igen och hon föll nästan ihop på marken av kyla. Hon rusade fram och tände en brasa med veden. Värmen var så skön att hon nästan direkt somnade på den röda mattan.

Kapitel 3

-Lågorna-

Våren hade kommit och allt var grönt. Snön hade smält bort och det enda som fanns kvar av den var stora vattenpölar. Signe satt i gräset utanför kyrkan och tittade upp på molnen. Dolken hade hon lagt bredvid sig och gräset hon låg på var skönt mot ryggen. Efter ett tag såg hon vakterna närma sig på varsin häst. Först tänkte hon inte så mycket men sen insåg hon att dolken låg precis jämte henne. Hon sträckte sig efter den och försökte i panik få ner den i fickan. -"Hallå!" ropade en av vakterna ilsket. -"Vad var det du lade i fickan." frågade den andra argt. Signe insåg att det var lönlöst. Vakterna kom närmare. Hon reste sig och rusade iväg. Vakterna red efter. Hon hade inte en chans mot två fullvuxna hästar och saktade ner. Vakterna stannade också hästarna och hoppade av. -"Vad har du i fickan?!" skrek vakten argt. Signe svarade inte. -"SVARA!" spottade han ut sig. Han drog ner handen i hennes ficka och drog upp dolken med arg min. -"Härmed griper vi dig för stöld." sade den andra med allvarlig min. -"DET ÄR INTE STÖLD, JAG HITTADE DEN!!! -"DU LJUGER!" skrek vakten. Signe drog dolken ur händerna på vakten och kastade den ut över åkarna. Vakten slog henne i ansiktet med knytnäven. Signe föll till marken med blod över hela ansiktet. Vakterna skrattade. -"Nu griper vi henne." sade den ena och blev genast allvarlig igen. De knöt händerna på henne och började sakta rida iväg.

Hon visste inte riktigt var hon var. Det var ett mörkt rum och hon låg på ett golv som hon trodde var sten. Hon visste inte heller hur länge hon hade legat där. En timme? Ett dygn? Plötsligt rörde någonting sig nere vid hennes fötter och hon skrek till. Hon sparkade till det. Det var något mjukt. En råtta? Signe hade ända sedan hon var liten avskytt råttor. Plötsligt öppnades dörren och ljus spred sig genom rummet. Hon hann se en skymt av en svans i skuggan. -"Ditt straff." sade den som kommit in genom dörren.

Signe gick motvilligt. Hon hade ögonbindel och såg inget. Hon var fortfarande knuten och blev puttad framåt. Plötsligt drog någon av henne ögonbindeln. Hon stod mitt på torget. Framför henne låg en stor hög med trä och ved och hon insåg att hon skulle bli bränd. Hon flämtade till. Blodet rann på hakan och hon rös till. Hon blev fastknuten på en gren och väntade på att brasan skulle tändas. Människor stod överallt och tittade. Barn, vuxna, gamla och unga. Hon skulle dö. Hon visste det. Hon såg prästen. Han var varken glad eller ledsen. -"Träl!" sade en man med arg ton. Han stod mitt framför henne och hon såg att han hade en mörk dräkt på sig.

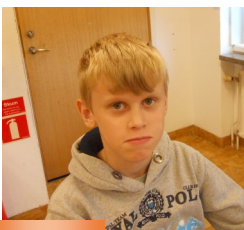
-"Du har gjort dig skyldig till adlig stöld! Ditt straff blir döden." En man kom gående ur skuggan med en fackla. Han hade svart rock och täckt ansikte. -Nej! Snälla!" Låt mig leva! Skrek Signe med gråten i halsen. "Snälla..." viskade hon. Bödeln ställde sig vid en av grenarna, stack fram facklan och tände elden under henne. Den växte sig snabbt stor. Han flinade lätt. Signe skrek av rädsla när grenarna tog fyr och lågorna tog med henne ner mot döden.

Epilog

2000-talet

Bilen stannade och tutade. Jag tittade upp från mobilen. Chauffören tittade på mig med arg blick. Jag skyndade över övergångsstället. Jag tog min vanliga genväg över åkern. Plötsligt halkade jag till. Mobilen flög flera meter innan den slog i marken. Jag svor tyst och sprang fram. Det hade blivit en spricka i glaset och jag svor igen. Mamma skulle inte bli glad. Jag vände mig om och såg på vad jag ramlat. Jag såg en liten, lite smutsig, silverdolk med texten ARI på. I den stunden förstod jag inte vad det betydde men jag kände att det här var starten på ett stort äventyr.

Skriven och målat av Marcus

Kriget mot danerna.

PROLOG

Det var en mörk och kall natt i oktober.

Far skulle komma hem från Kriget om 3 dar. Jag var hemma på gården vid borgen i Blixtorp med min mor och syster. Jag skulle hämta ved till brasan.

När jag kommit ut ur huset ser jag ett stort moln av kolsvart rök komma från kullen där vårdkasen är. Kungen ropar ut till sina soldater -Danerna anfaller gör er beredskap på muren!. Danerna kommer galopperandes i full fart över kullen mot borgen. Dom springer så fort att jorden yr.

Krigarna gjorde sig redo för strid. Snapphanarna höjde sina bågar med stadig hand och började skjuta. Det blev en våg av pillar men danerna undvek många. Dom släppte ut sina riddare det här skulle bli en blodig strid.

KAPITEL 1

Striden hade tagit hela natten. Sverige hade förlorat många soldater. Men Sverige vann striden. Vi har haft tur för att vår gård var oskadd. Mamma har startat att koka gröt. Brevbäraren hade kommit jag har skrivit ett brev till far.

Brev från Ingvar

Hej far hoppas du mår bra och jag längtar tills kommer hem i övermorgon och att det går bra med att fösa bort danerna. Förväntningsfulla hälsningar Ingvar.

Jag gick ut för att mata fåren och kossorna och hönsen. Jag gick in för att kolla hur det gick med gröten. Min syster Rut hade vaknat så jag sa -good morgon. hon svarade inte hon var fortfarande nyvaken. Mor frågade om jag kunde plocka lite bär till gröten. Jag begav mig in i skogen. Jag hittade några blåbär och lite lingon. Då jag plötsligt hörde en gren knäckas. Kan det vara någon annan som också plockade bär eller var det någon som jagade eller var det....Danerna!

Kapitel 2

Jag sprang snabbt som blixten bakom en buske. Jag blev lättad när jag såg att det bara var min kompis Ragnar som plockade svamp han sa: -Hej. Kul att se dig vad plockar du för nåt? -Jag plockar bär till gröten hemma. Svarade jag -Det finns mycket bär åt Ahrstat hållet.sa Rangnar vänligt. -Tack lycka till med svampplockningen.svarade jag. Jag begav mig mot Ahrstat han hade rätt det var mycket bär här. När jag plockat så mycket jag kunde begav jag mig tillbaka hem till Blixtorp. När jag var hemma var gröten precis klar. Jag visade mor min korg full av bär -Vad duktig du varit. ,sa mor stolt. När vi ätit färdigt gick vi ut och kollade till åkern. Vi blev alla jätte ledsna när vi såg att alla plantor hade vissnat av torka. Senare på kvällen kom brev bäraren igen. Jag gick och frågade om jag fått nåt brev från far. Brevbäraren svarade: -Tyvärr jag har inte fått nåt brev från din far. Hoppas allt är bra med far. Undra varför han inte svarat? Det får jag nog svar på imorgon när han kommer hem.

När jag kom in frågade dom om vi fått nåt brev -Nej. Svarade jag med besviken röst. Mor sa -Det var synd men vi får hoppas att allt går bra. -Ja det får vi hoppas, svarade jag. -Ska du med mig och din syster och hämta mjöl hos mjölnaren i Asige, frågade mor.

Kapitel 3

-Jag tror jag stannar hemma, svarade jag med tvekade röst. När dom åkt härifrån fick jag en dålig känsla att nåt kommer att hända. Senare på kvällen har dom fortfarande inte kommit hem jag började bli orolig och trött. Jag somnade snart men jag är mörkrädd för förra gångenså vaknade jag av att jag tyckte att jag kände nån peta på min mage och skratt från ett litet barn som leker. Jag ryser i hela ryggraden när jag tänkte på det. Nästa dag har mor och Rut fortfarande inte kommit hem. Jag började koka lite gröt. Under tiden gick jag och matade djuren, plockade upp äggen från hönsen och mjölkade korna. Jag gick in för att kolla till gröten. När jag kom in fick jag panik gröten hade kokat över och det brann i huset. Jag sprang till brunnen och hämtade vatten och kastade på men det hjälpte inte. Jag sprang så att ögonen rann till granngården och frågade om hjälp. När vi kom dit var det redan för sent huset kommer brinna ner. Jag lugnade mig med att klappa djuren

Brev från far

Hej Ingvar det blev inte lyckat med att fösa bort danerna vi är i ett övergivet skjul i Malmö säg till kungen att komma med fler soldater ta med din mor och syster så ses vi där.

Jag måste berätta för kungen. Jag sprang så fort jag kunde. När jag var framme så sa jag –Ers majestät du måste skicka soldater till ett övergivet skjul i Malmö.sa jag. Kungen svarade -Men hur ska vi veta vilket skjul det är. –Vi får helt enkelt hoppas att vi hittar det., svarade jag Kungen svarade -okej jag skickar en liten grupp soldater till att leta med dig. –Tack Ers majestät, tackade jag. Jag begav mig hem för att lägga ett brev vid huset ifall dom undra var jag var.

Brev till mor och Rut

Hej mor och Rut jag är i Malmö i ett övergivet skjul med far kom när du har läst detta.

Vi begav oss till Malmö. Efter några dar så var vi framme i Malmö vi frågade om en karta över alla gårdar. Vi fick en från en gammal man för några mynt. Jag betalade mannen och fick kartan. Det var många gårdar men det var inte så många övergivna skjul. Vi började söka igenom skjulen tills vi var nära på att stupas. Plötsligt så såg vi far veva med händerna utanför ett skjul. Jag sprang och kramade far med tårarna i ögonen.

Kapitel 4

Slaget

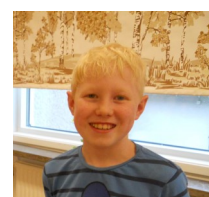
När jag pratat med far ordentligt så var det sent på natten. Vi var trötta så vi gick å la oss på varsin halm bal. Nästa morgon vaknade jag upp av galopperande utanför skjulet. Jag gick ut för att kolla. Det var danerna. Jag väckte far och dom andra. När alla var vakna så gick far upp på taket han sa att dom andra skulle också komma upp. Dom höjde sin bågar och sköt ner en efter en tills alla var nere. När dom var nere så kom en ännu större armé av daner. Vi klarar inte det här själva men i sista sekund kommer mor och Rut med en armé av svenskar. Jag viftade till dom att dom ska komma till skjulet när dom kommit så viskade jag till dom:-hej det var tur att ni kom vi hade inte klarat oss annars. -Hur fick ni tag på alla soldater från kungen? frågade jag. Mor svarade: -Det var kungen själv som sa det var en fogde som var här nere och såg daner komma med mer soldater från Malmö. Så han sprang tillbaka till kungen och så skickade kungen soldater att fösa bort dem en gång för alla. Sveriges soldater sprang med sina vapen in i striden. Dom tog ner en efter en som flugor som satt fast i klister, när vi slagit ner hälften av alla danernas soldater. Så ropade ledaren av danernas armé -Reträtt tillbaka till båtarna! Dom sprang som små harar. Vi jublade när vi såg dom åka iväg med sina båt vi hade räddat Sverige från danerna.

År 2017

Nils skulle flytta ut till den lilla byn Blixtorp. När jag var framme packade jag upp mina saker. När jag packat upp allt var klockan 1 på natten. Så jag gick och la mig i den ny inburna soffan. Nästa morgon var jag ute och gick i skogen när jag plötsligt snubblade på en hand formad sten som liknade en kvadrat.

Han hämtade en spade och började gräva. Jag hittade mer och mer kvadrat stenar tills han såg att det liknade en riven mur. Han ringde en vän som var arkeolog. Han kom på direkten. När han var framme så hade han med sig verktyg till utgrävningar så det gick mycket lättare. Efter ett tag såg vi att vi hittat en Borg från medeltiden så arkeologen ringde fler arkeologer att hjälpa till dom grävde så att jorden yrde. Dom grävde och grävde tills dom plötslig hittade ett stall med skälet från djur. Dom undersökte den. Efter lite grävande så hittade dom ett ner brunnet hus. Vi hittade fler och fler saker och hus, det tog aldrig slut. Det som finns här kan ändra mycket på den Svenska historien.

Skriven och målat av Kasper

Resan i tiden.

Nellie, Rebecka och Elvira lekte på Storegåds gårdsplan. Dom brukade göra det varenda dag. Dom hoppade hage, och ramlade och skrattade hela tiden. Precis när dom skrattade som allra mest så tystnade Nellie plötsligt, hon stod helt stilla och bara gapade. På marken låg det en vindsnurra men den såg konstig ut som en stjärna den såg ut att vara lilablå eller var den grön?

-Vad är det för något, utbrast Rebecka. -Jag tror att det är en, vindsnurra, sa Elvira fundersamt. Hon tog upp den och granskade den noga. Rebecka tog tag i den från Elviras grepp och snurrade den.

Plötsligt kom det en stark vind som en orkan Nellie blundade och sen slutade det precis lika snabbt som det började. Dom stod på samma ställe som förut, eller var det det? Storegård var kvar men det var annorlunda. På vägen var det ingen asfalt det var grus och där var inga bilar längre bara hästar. Elvira grät och Rebecka såg lika förvånad ut som Nellie kände sig.

På gårdsplanen lekte fem barn. En flicka och fyra pojkar och dom var klädda som om det var 1910-tal. Barnen verkade ganska snälla. -Ska vi gå fram till dom!? Frågade Nellie högt i ett försök att överrösta Elviras snyftningar. Med ens slutade Elvira att gråta och nickade. Dom gick långsamt fram till dom andra barnen. Nellie kände sig yr av alla frågor. Var var dom? Vilka var barnen? Vad för något var den där märkliga vindsnurran som Rebecka fortfarande höll i handen? Varje steg kändes som bly. När dom till sist var framme vid barnen., som på nära håll såg ut att vara i deras ålder så slutade barnen att leka. En flicka gick fram till Nellie och neg sen sa hon med väluppfostrad röst: -Goddag, mitt namn är Linnea Svensson och jag är tio år gammal, vad heter du? Nellie blev helt stum det var inte bara hennes besynnerliga språk utan det kändes som om hon sett henne förut. Rebecka som avskydde tystnad och var otroligt modig och kanske lite oförskämd sa: -Jag heter Rebecka och hon heter Nellie och hon heter Elvira, sa hon samtidigt som hon pekade på Nellie och Elvira. Linnea nickade och ropade åt vilka som antagligen var hennes bröder: -Sven, Otto, Ivar och Arvid, kom det är tre flickor här som verkar oerhört trevliga!

Dom fyra andra barnen gick en och en fram till Nellie, Elvira och Rebecka. -Jag heter Sven Svensson sa den förste av dom och antagligen den äldsta, och jag är tolv år gammal sa han och tog tag i var och en av Nellies, Elviras och Rebeckas händer och hälsade. När han tog tag i Rebeckas hand började hon fnissa okontrollerat. Sen kom två exakt likadana pojkar som antagligen var tvillingar. Dom hette Otto och Ivar och var nio år gamla. Till sist kom en pojke på sju år som hette Arvid. Dom

Nellie och Linnea blev jättebra vänner och Arvid och tvillingarna Otto och Ivar blev helt förundrade av Elvira's läskunskaper. Men Rebecka verkade bara ha ögon för Sven och hon var mycket trevligare än vanligt och viftade på ögonfransarna hela tiden. Nellie hade så roligt att hon glömde att tänka på alla frågor som virvlade runt i huvudet. När det tillslut blev mörkt och Elvira inte hade några sagor kvar att berätta. Så visade Linnea in dom i Storegård det ljusgula huset med vita knutar. Det var först då som hon fick syn på syskonens föräldrar. Dom var klädda lika gammalmodigt som barnen och hälsade på samma sätt som barnen. Mamman hette Amanda Svensson och pappan hette Johan Svensson. Hela familjen bjöd in dom över natten. -Idag ska det bli en riktigt god fredagsmiddag. Sa Amanda. Nellie som hoppades på tacos blev väldigt förvånad när Amanda tog fram biff Rydberg och potatis. Elvira och Rebecka såg lika förvånade ut som hon. Men dom åt ändå av maten och det var riktigt gott.

Det var först efter maten när hon lekte med Linnea som hon började tänka på att hon egentligen inte visste var hon va eller i vilken tid hon var. -Vilket år är det? frågade hon Linnea. Linnea räknade på fingrarna en stund och sa tillslut: -Det är år 1913 tror jag... Nellie tappade hakan av förvåning. -Jag tror att jag måste gå och lägga mig nu sa hon med darrig och snabb röst och gick uppför trappan till övervåningen. Tio minuter senare berättade Nellie vad som hänt för tredje gången för Rebecka och Elvira. Elvira hade brustit i gråt igen och till och med Rebeckas ögon var blanka. Dom resonerade om varför dom var där i en evighet. Det bästa svar dom kom på var att dom bara drömde en ovanligt verklig dröm och snart skulle vakna igen. Sen gick dom och la sig helt förbryllade av alla frågor. Dagen efter vaknade dom inte ur någon dröm utan var på exakt samma ställe som dagen före. När dom gick ner till frukosten hade dom andra redan ätit två gånger men ingen av dom blev särskilt förvånade längre. Dom sa inte så mycket under frukosten heller. När dom var klara sa Amanda: -idag ska vi åka till Allberg för att köpa mjöl! Nellies hjärta slog en volt, kvarnen i Allberg hade används på 1910- talet det hade hon lärt sig i skolan. Vagnen som dom åkte i var dragen av två hästar. En svart som hette Nora och en ljusgrå som hette Amanda den andre. När alla tio hade kommit på vagnen, med lite svårighet bar det iväg mot Allberg. När dom var framme och gick av kom det en man emot dom han hette Torsten och det var han som ägde kvarnen. Dom köpte en säck mjöl för tio kr vilket enligt Nellie inte var någonting alls. När dom kom tillbaka gick dom upp till övervåningen så att dom blev ensamma. Plötsligt plingade det till i Rebeckas mobil. Rebecka lyfte på luren och sa: -Hej mamma, ja jag mår bra, ja Elvira och Nellie är också här, var vi är? Um vi är öö ja jag och Elvira ville så gärna öö ,följa med på Nellies eee konstläger som började öö en vecka för tidigt. Varför vi inte sa något jo um vi, öö glömde helt enkelt. Ja hejdå och öö ses snart. Nellie och Elvira var helt chockade.

-Varför sa du inte sanningen?! frågade Elvira. -Ja, vad skulle jag ha sagt, nej vi kommer inte tillbaka vi är fast på 1910- talet ungefär för 100 årsen du vet hejdå! sa Rebecka och tittade argt på Elvira. Då kom Linnea upp och sa: -Vi ska ha familjefoto vill ni vara med? - Nej sa Nellie och tittade osäkert på Elvira och Rebecka, men vi kan nog titta på.

Dom gick alla fyra ut på gården. Där såg dom att mitt på gårdsplanen stod en gammal kamera som enligt Nellies mening såg ut att vara från stenåldern.

Alla ställde upp sig och tog kortet som var svart-vitt. Sen gick dom in det var dags för mat. Dom åt och lekte ända till kvällsmaten. Sen ropade Johan : -Imorgon ska vi gå till kyrkan. Sen gick Nellie, Rebecka och Elvira upp på övervåningen och pratade. -Det enda någorlunda logiska svaret är att vindsnurran är en tidsmaskin... mumlade Elvira fundersamt. -Man kanske kan snurra på den igen och då kommer man tillbaka? sa Nellie lågt. -Bra idé! Vi kan testa den imorgon när alla andra ska gå till kyrkan., bestämde Rebecka. Sen med pirret fladdrande i magen gick dom och la sig på de kalla lakanen. Dagen efter åt dom frukost och sa sen att dom kanske skulle åka hem idag. När dom hade sagt hej då och sett familjens vagn åka över kullen mot kyrkan, tog dom sina saker. Dom höll varandras händer och snurrade vindsnurran. En plötslig vind kom och sen blev det iskallt. Allt var täckt av is så långt ögat såg.

-Vvii ärr noggg pppå isstttiddenn, darrade Elvira fram med klapprande tänder. Hennes förklaring var nog rätt, för bakom ett berg kom en enorm hårig elefant med enorma betar, en mammut. -Sssnnnurrra ddden pppå anndddrrra hhhålllet sa Elvira med sprucken röst. Rebecka hade nog inget val. Hon snurrade snurran igen fast åt andra hållet denna gången. Det kom samma svischande ljud precis som förut. plötsligt stog dom vid Storegård igen. Dom förstod att dom var hemma. Det var bilar på asfaltsvägen, solen strålade mot dom. Ingen sa någonting fören Elvira utbrast: -Mamma, Pappa!!! Mycket riktigt på andra sidan gårdsplanen stog deras föräldrar. Rebecka och Nellie såg på varandra ett kort ögonblick, sen log dom och sprang och kramade sina föräldrar. Efter det lekte dom tillsammans. -Hur visste du hur vi skulle komma hem? frågade Nellie, Elvira nyfiket. - Är inte det självklart? Om man kan snurra snurran åt ena hållet och komma bakåt i tiden så kan man snurra den åt andra hållet för att komma framåt i tiden, sa hon med ett släng på sitt långa blonda hår.

Nellie hade aldrig varit så trött. När hon gick och la sig i hennes varma säng på kvällen, somnade hon så fort huvudet nuddade kudden.

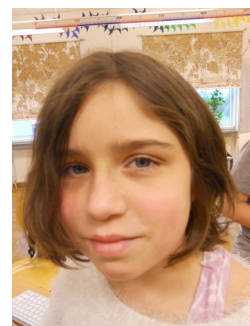
Hon for upp ur sängen på morgonen, tur att allt bara var en dröm eller var det verkligen de? Allt hade känts så verkligt. När hon skulle gå till Storegård för att leka med Rebecka och Elvira sa Elvira: -Vi kanske borde kolla på tavlorna inuti huset idag, efter vad som hände igår?

Nellie blev lite förvånad av att Elvira och Rebecka varit med om samma sak som hon, eller hade dom drömt samma sak? Kunde man göra det? Men hon och Rebecka nickade. Dom gick in i huset för att kolla på tavlorna. På väggen fanns ett familjefoto från år 1913.

-Kolla! Nästan skrek Rebecka och pekade på ett hörn av bilden. Först såg inte Nellie något men där i ett hörn stod det tre flickor fast i nutida kläder, tre flickor som var misstänkt lika Nellie, Elvira och Rebecka. Det var då Nellie förstod att hon hade rest i tiden.

**Resan i tiden är
skriven och målad av
Elisa**

Rutgers hämnd

V i är i en liten röd stuga i Årstad. I stugan bor Johannes Gunnersson med sin familj. Hans fru heter Augusta och de har 6 barn. Rutger är äldst och han är 16 år. Johannes arbetar i Årstad kyrka som prästkusk. Mamma Augusta hjälper prästfrun med att laga mat. Det är nu 1660 talet och familjen är dansk, Johannes vill helst vara svensk men det blir inte lätt. En dag fick dom ett brev att Johannes måste gå ut i krig för att kriga, men Johannes ville inte detta, men han var tvungen. Efter en månad så fick familjen en brev att Johannes var död. När Rutger fick höra detta, blev han så arg på danskarna så han ville gå ut i krig, men hans mamma blev helt förkrossad. Hon trodde att det skulle hända samma sak med Rutger som med Johannes. Rutger och hans mamma bråkade hela kvällen för att han ville ut i krig. Dagen efter så pratade Augusta med Rutger hon hade ändrat sig. Så efter han fått veta detta så gick han till smeden Sten. Sten bor i Heberg och han gjorde vapen som pilbågar, svärd och sköldar. Så kom Rutger fram till Sten och frågade: -Hej Sten! Kan du göra ett svärd till mig så jag kan gå ut i strid? Sten frågade: -Varför vill du ut i kriget Rutger? Rutger svarade: -För att min far dog i kriget och jag vill slåss för Sverige. Efter det sa Sten med gråten i halsen: -Jag ska göra ett svärd till dig, för jag gillade också Johannes din far. Senare den dagen så var svärdet klart. Sten ropade till Rutger: -Här är ditt svärd Rutger använd det väl, för att rädda Sverige. Efter det gick Rutger hem och ropade till sin mamma: - Jag ska ut i kriget. Nästa morgon gick han till många bönder och riddare för att dom skulle hjälpa honom att rädda Sverige från danskarna. Nu är Rutger och dom andra personerna han hade med sig ute i kriget. Slaget var i Abild Rutger ser väldigt många döda människor, Rutger tror att dom skulle förlora.

Efter en stund såg han Johannes, som hade blivit huggen i hjärtat. När han såg sin faders kropp, blev han så ledsen så han föll ner på knä. Han blev så arg att han nästan tog sönder handtaget på svärdet. Hemma bad hans mamma att det skulle bli bra. Senare började det regna och i regnet såg han danskarna som stod där.

Danskarna trodde att dom hade vunnit, men då såg dom Rutger. Då ropade Rutger till sin armé: -Visa vilka som bestämmer!!!!!!!!!!!!!!

Efter två dagar så vann Rutger. Han kände sig mycket stolt men, skadad och bedrövad av det som hänt med hans far. Rutger kom hem två dagar senare. När han ser sin gård blir han så glad och lättad. När han kom in i huset såg han sin mamma. Augusta blev så glad när hon såg Rutger och kramade honom jättehårt. Gården blev aldrig sig själv igen. Efter två månader av vila blev Rutger prästkusk. Han tog också över gårdsskötseln och efter fem år av hårt arbete blev allt nästan som vanligt. Rutger har många hemska tankar i bakhuvudet efter det som har hänt, men alla mår bra i huset och det går bra med skörden och alla är lyckliga med familjen. SLUT

Rutgers Hämnd
är skriven och
målad av Erik

En ovanlig natt

Skriven och målad av

Isabell

Felix och Flisa bor på en gård i Abild tillsammans med sina föräldrar pappa Sten och mamma Tora. Felix och Flisa sov i sin träsäng när Tora kom in. -Vakna! Pappa har blivit fångad av några danska soldater. Felix är så trött att han inte fattade vad som hände. -Vi måste ge oss ut och leta efter han, sa Tora. Felix och Flisa åt frukost. Sen gick de och hämtade sina hästar och red iväg på jakt efter Sten. De red och red tills de kom till en gammal gård som hette Aris gård utanför Blixtorp. Då måste de gömma sig bakom ett träd vid en jättegryta i Knutsgård för de såg några danska soldater. -Där är ju pappa, viskade Flisa. -Vi måste komma närmare, sa Felix. -Du har rätt, viskade Tora. De gick närmare och då såg dem hur många slavar som fanns där på gården. Det gör ont i Toras hjärta när hon ser hur de straffas. -Jag vet vad vi ska göra, viskade Tora. -När pappa ska hämta vatten i brunnen så tar vi hem honom. -Bra idé, sa Flisa. Det regnar och blåser ute -Det är kallt, gnäller Flisa. Nu kommer pappa Sten fram till brunnen. Då springer Felix fram och tar med honom bakom trädet där de andra sitter. Sen rider de hem och vilar sig för de är så trötta. Tidigt på söndagsmorgonen går pappa Sten upp och ska klyva ved. Då kommer Felix och frågar hur det kändes att vara slav. -Det var inte så hemskt faktiskt. I samma stund ropade Tora att det var frukost. Flisa satt redan vid bordet när de kom in. -Vad gott med gröt, gäspade Flisa. De åt med träskedar ur samma träskål. -Tack för maten sa Flisa. Hon gick från bordet och ut till stallet för och mata hästarna. Sen gick hon och mjölkade kon och matade grisarna. Efter det skulle de till kyrkan men då följde inte Sten eller Felix med. För det var bara Tora och Flisa som gick till kyrkan med sina föräldrar. När de kom hem från kyrkan var det kvällsmat. Då åt de fisk som Sten hade fått när han fiskade. På natten kom någon och tog deras ko. -Mamma, ropar Flisa -Någon har tagit vår ko. Då kom Tora springande. -Titta, det finns fotspår i marken, sa Flisa ivrigt. -Vi kan följa spåren, sa Tora. Dem bestämmer sig för att följa efter spåren. De gick ända tills dem kom till Särestads gravfält. Där ser de kon, men det blir svårt att komma in, för det är en vakt som vaktar där. -Men om du går bakvägen så pratar jag med vakten, viskar Tora. -Så gör vi, viskade Flisa tillbaka. Flisa springer till baksidan och går in, medans Tora pratar med vakten. Flisa lyckas ta

kon och går iväg. Då ser Tora att hon är klar och slutar prata med vakten och går till Flisa. Sen gick de hem med kon utan att någon såg dem. På kvällen hade de fest. De bjöd in alla sina vänner. De åt rotfrukt och kött. När festen var slut gick alla hem nöjda och glada. Alla sov gott den natten, utom Tora hon var orolig att någon skulle ta deras djur. Ingen tog deras djur allt var lugnt på natten. Dagen efter fyllde Flisa år och då fick hon en hund. Hon blev jätteglad för hunden som hon kallade Lufsen. Allt gick bra på gården och med alla djuren.

Natten Estrid aldrig glömmar

Det är en kall vintermorgon och Estrid vaknar av att det luktar nybakat bröd. Hon öppnar ögonen och ser att en stor brödlimpa ligger på bordet.

-Kan du gå ut och se om far har mjölkat färdigt? Hör hon plötsligt mor säga. -Okej, gäspar Estrid.

Estrid klär på sig sina kläder.

Skriven och ritad av Molly

När Estrid kommer ut och ska gå och titta om far är färdig är han inte där.

Då hör plötsligt Estrid att far pratar med någon bakom huset. Estrid blir nyfiken, hon ställer sig vid husknuten. Plötsligt ser hon att det är Harald. Det är fars ena bror. Harald brukar aldrig vara här, tänkte Estrid förvånad. Estrid står kvar ett tag och lyssnar vad de pratar om.

-Du tog henne från mig, röt Harald. -Nej, sa far oroligt. -Du ska få igen, sa Harald argt och red iväg på sin stora häst.

Vad menar Harald med att far tog henne ifrån honom, tänkte Estrid.

När hon kom in sa mor: -Vad lång tid det tog. Estrid visste inte vad hon skulle säga, så hon sa inget utan bara satte sig i sängen.

-Mår du bra gumman? frågade mor och tittade på henne oroligt. -Ja, jag är bara lite trött, sa Estrid tyst.

Precis när mor ska säga något öppnas dörren, det är far. Han har en stor rostig mjölkkanne i handen.

-Vad gott det luktar, säger far och sätter den rostiga mjölkkanan vid spisen.

Estrid njuter av det nybakta brödet och den varma mjölken. Men hon kan inte sluta att tänka på vad som Harald hade sagt till far.

När Estrid hade ätit färdigt gick hon till bonden Knut och hans fru i Knutsgård. Estrid brukar hjälpa Knuts fru med att baka bröd och sälja på torget. Estrid brukar alltid få en limpa när hon har hjälpt till att baka.

När Estrid och Knuts fru hade bakat färdigt var det mörkt och det snöade ute.

När hon kom hem var kvällsmaten färdig, det blev gröt och mjölk. Det var Estrids favoritmat.

-Hur många bröd limpor blev det? undrade mor.

-Det blev fem stycken och jag fick med en hem, sa Estrid glatt.

-Oj, det blev många, sa far.

När Estrid hade ätit färdigt gick hon och la sig.

-Glöm inte att vi ska till kyrkan imorgon, viskar mor till Estri.

Mitt i natten flyger Estrid upp ur sängen när hon hör att det knackar på dörren. När hon ska väcka far ser hon att han inte är där, så hon väcker mor istället. När mor öppnar dörren ser dom att det är Bonden Knut. Han berättade att far hade blivit tagen av svenska soldaterna och att Harald hade sagt att far är en snapphane.

-Hur kan du veta detta? frågade mor med gråten i halsen.

Estrid grät men mor försökte trösta henne.

-Jag hörde Harald igår kväll att säga det, sa Knut oroligt. -Sedan hörde jag någon som ropade på hjälp, och då såg jag att det var far, sa Knut snabbt.

Estrid, mor och Knut springer så fort det kan till Knuts gård.

När det kommer fram ser dom far bli kastad i en jättegryta, och jämte står Harald och skrattar. -Vad ska vi göra? utbrister Mor.

-Jag tycker att vi väntar till nästa dag så får vi se då, viskar Knut.

-Ni kan sova hos oss, föreslår Knuts fru.

-Det var det Harald menade, gråter Estrid.

-Vad menar du? undrar mor.

-Igår på morgonen när jag skulle titta om far var färdig, så var Harald där. Han sa att far hade tagit henne ifrån honom. Utbrister Estrid.

-Var Harald hos oss igår på morgonen? undrade mor.

-Ja, jag tjuvlyssnade vad de sa och Harald sa att far skulle få igen, gråter Estrid.

-Men va...

Mor avbröts av att Knuts fru viskar: -Nu måste vi sova.

Nästa dag ser de far i en jättegryta, med soldater runt om. Far ser frusen ut, och han har snö överallt på sina kläder.

-Vad ska vi göra nu? mumlar mor oroligt.

-Jag har en idé, viskar Knut plötsligt.

-Men vi kommer aldrig förbi soldaterna, snyftar mor och torkar bort en tår i ögat.

-Jag kan underhålla soldaterna så kan ni smyga upp bakom och hjälpa far, viskar Knut.

Knut går fram till soldaterna och frågar om vägen till torget. Soldaterna visar vägen och då passar Estrid och hennes mamma på att hjälpa far ur jättegrytan. Far är kall som en isbit. Estrid, far och mor smyger bakvägen hem. Soldaterna märker dom inte.

När dom är halvvägs hem kommer Harald. Far försöker gömma sig men Harald har redan sett honom.

-Hallå, göm dig inte jag har sett dig, ryter Harald.

-Varför sa du till soldaterna att jag är en snapphane? skriker far tillbaka. När Harald får syn på mor ropar han: -Det han säger är inte sant. Harald vill inte att mor ska veta att han är dum och ljuger.

-Om du inte säger till soldaterna att far inte är snapphane kommer jag att berätta det och då får du sitta i skampålen utanför kyrkan, skriker mor till Harald.

Harald låtsades att han inte hörde vad mor sa utan han bara fortsätter att gå. När han går förbi far viskar han: -Det blir inte roligt för dig när soldaterna får höra att du har smitit.

När Estrid och mor är i kyrkan säger mor till prästen: -Harald sa till svenska soldaterna att far var en snapphane, på natten kidnappades far av soldaterna.

-Har Harald sagt att far är en snapphane? mumlar prästen.

-Varför sa han det? frågade prästen.

-Det var för att far och Harald tävlade om vem som skulle få mig och far vann, utbrast mor.

Prästen skickar soldater från kyrkan som ska hämta Harald. Soldaterna rider genast iväg på deras stora hästar och hämtar Harald. När Estrid och mor ska gå ut ser de Harald sitta vid skampålen. Det är många som spottar på honom.

På natten vaknar Estrid av att det knackar på dörren. Men när hon tittar upp märker Estrid att det bara var en dröm...

Slaget vid Himmelskull

Sven och Peter historia:

Peter och Sven var ute och lekte "tagen" på gårdsplanen. Dom skrattade och skrattade. Men så länge till skulle dom inte skratta. Sven stannade upp och sa:

-Titta mot Himmelskull Peter. Det var en vårdkase. Dom sprang in till mamma och pappa i panik.

-Mamma, pappa det är en vårdkase på Himmelskull, skrek Peter. Jaha då var det dags att kriga igen, sa pappa väldigt trött.

Sedan tittade Sven ut på gården, det var Hendrik Hertig av Årstad, och väldigt många från armén.

KNACK KNACK.

Peter sprang och öppnade. -Hej hej, är pappa hemma? undrade Hendrik.

Ja, han är hemma, sa Peter svagt. Peter gick in till pappa.

-Pappa, Hendrik vill att du ska komma till dörren, sa Peter ledsamt. Jag kommer. Sa pappa högt.

-Du måste följa med oss och strida mot danerna, sa Hendrik trött.

-Danerna kommer via Suseån och vi måste skynda oss innan dom förstör hela Årstad och Heberg, sa Hendrik argt.

Säg adjö till din familj!, sedan kommer du ut på gården, sa Hendrik argt.

-Adjö, jag måste ut och strida nu, sa pappa Simon. Både Sven och Peter fick en tår i sitt ena öga.

Sedan gick pappa iväg till Hendrik. Sen hörde dom en duns från dörren.

-Det är ingen mening att gråta. Ut och lek nu, sa mamma lugnt. Sven och Peter ville följa striden.

Men redan efter några minuter var danerna och svenskarna vid Himmelskull och stred. Dom hörde redan från gården höga skrik. Peter och Sven blev oroliga. Det började bli mörkt och mamma kallade in dom till sängs.

Peter och Sven sprang upp ur sängen på morgonen och ut på gårdsplanen. Dom tittade bort på Himmelskull.

Dom hörde ingenting och det var tyst en stund.

Sedan sa Peter till Sven:

-Undrar hur det har gått i natt?

-Det undrar jag med, sa Sven.

Slaget vid Himmelskull Pappa Simons historia:

Simon följde med Hendriks armé. Simon fick sköld och svärd utav en från armén. Armén var framme vid Himmelskull, och gick upp på kullen och gömde sig. Simon gömde sig tillsammans med sin granne Stig.

Dom pratade tyst men var ändå beredda. Dom hörde att det kom människor. -Ja, då går vi ner och krigar, sa Stig tyst.

Dom sprang ner för kullen och började kriga. Första människan Simon mötte var en man som såg väldigt konstig ut i ansiktet. Det tog lång tid innan någon fiende fick ner någon. För dom andra svenskarna gick det väldigt dåligt, men danerna dom krigade på. Dom fick ner en efter en efter en. Till slut var det bara Hendrik och Simon kvar, och fem från danskarna.

Hendrik tittade på Simon. Simon tänkte att nu gäller på liv och död. Dom började kriga. Simon fick ner flera utav danerna. Nu var det bara Simon och Hendrik kvar, och en dansk. Nu gäller det. Dansken sprang mot dom med svärdet i högsta hugg. Simon var inte orolig längre, nu när han vet att det bara är en dansk mot två svenskar. Striden tog lång tid, men till slut blev dansken så rädd, så han sprang till Suseån i ren panik. Nu var Simon och Hendrik glada för segern mot danerna.

Men dom var väldigt ledsna för alla från armén som dog i striden.

Slutet:

Sven och Peter stirrade bort mot Himmelskull. Dom såg att det kom en man på grusvägen. Dom såg inte vem det var, men när mannen kom närmare såg dom vem det var.

-DET ÄR PAPPA, skrek både Sven och Peter på samma gång. Dom sprang bort på grusvägen och kramade pappa.

-Hej gullungar, sa pappa glatt.

-Hej pappa, du överlevde striden, sa Peter. -Ja det gjorde jag, men alla andra från armén utom Hendrik dog, sa pappa med sorglig röst.

-Å nej vad tråkigt, sa Sven ledsamt.

-Men jag är glad att du överlevde striden, sa Peter. Dom gick in till mamma.

Hon blev också jätteglad och sprang och kramade Simon.

Så gick det till när min pappa var ute och krigade mot danerna, berättade Sven till sina egna barn, Sigurd och Signe som lyssnade med spetsade öron. Slut

Sagan har skrivits och målats av Melker

Stormen

Det här hände på 1800 talet. Det var två män som gick en promenad. De hette Björn och Sten. De var bröder och bodde i Årstad. De levde tillsammans i en liten röd stuga. De hade jobbat med att hjälpa en bonde med skörden. Bonden Knut bodde i Blixtorp. De levde fattigt, för nu hade de inget jobb och det var svårt. En dag så hade de kalas och det kom några släktingar från Slöinge. Kusinen Bertil hade med en kompis. Han hette Blom. Blom jobbade i Allbergs väderkvarn. Han frågade Björn och Sten om de hade något jobb. Björn sa: -Vi har inget jobb. Innan jobbade vi hos en bonde och tog ner skörden i Knutsgård. -Så ni har inget jobb sa Blom: -Nej, svarade Sten med ledsen röst: -Jag vet var ni kan jobba. Om ni vill kan ni få ett jobb i Allbergs kvarn sa Blom: Ja gärna sa Björn ivrigt. -Jag ska bara fråga ägaren först. Jag vet att han behöver hjälp, berättade Blom Efter en vecka så fick Sten och Björn ett brev. Det var ifrån Blom. I brevet stod det : -Ni har fått jobbet och ni får testa på i morgon. Sten och Björn blev glada och fick bråttom att packa. Nästa dag så gick dom till kvarnen och där väntade ägaren Peter: -Hej sa Björn: -Hej sa Peter: -Vilken fin kvarn du har, sa Björn: -Tack, den byggdes på 1880 talet. -Vi kan gå in och börja jobba säger Peter. När dom kom hem på kvällen så sa Sten: -Vad kul: -Det tycker jag med svarade Björn. Nästa dag när dom kom till kvarnen så var inte Peter där. Där stod Blom i stället: -Peter är sjuk förklarar Blom: -NEJ, vad tråkigt sa Björn: -Ja svarade Blom. När de kom hem så låg det ett brev i brevlådan. Det var ifrån Peter det stod: -Det är STORM hemma hos mej: -NEJ. Detta skrev han för en vecka sen. -Det betyder att stormen snart är här sa Björn.

Stormen

Nästa dag gick dom till kvarnen. Dom gick in och började jobba. Efter två timmar börjar kugghjulen snurra snabbare och snabbare och snabbare: - AJ skrek Sten!!! Han skar sej på en kniv. Plötsligt så hörde dom ett BRAK! Det var vingarna som har gott sönder: -NEJ! skrek Björn den gick sönder. Dom gick ut och såg vingarna som låg nere på marken. Dom fick först skriva ett brev till Peter och sen till snickaren. Efter en vecka så kom snickaren och sa -Är det allt jag ska göra? -Är det lite? sa Björn med förvånad röst: -NEJ, sa snickaren: -Vad heter du? frågade Sten: -Johan sa snickaren: -Då är det dags att börja jobba sa Johan tyst för sej själv. Han började ta bort skräp och sen började han snickra. Efter en månad så var han klar: -Så där sa Johan med nöjd röst: -VAD FINT, sa Peter : -Tack det är dags att gå hem nu sa Johan: -JOHAN, vänta! skrek Peter: -Vad är det, sa Johan med förvånad röst: -Jag tänkte att du kanske vill ha en liten fika, sa Peter: -Ja gärna, sa Johan med glad röst. Och sen så levde dom lyckliga i alla sina dagar. SLUT

Melvin skrev och målade Stormen.

Upptäckarna

Kapitel 1

-Vakna! Du ska till skolan om 20 minuter säger pappa som precis kommit in i rummet för tredje gången. Lisa stönar högt och drar täcket över huvudet. Det är måndag och sommarlovet är precis slut och Lisa ska börja i sjätte klass och en ny skola, (Söderskolan).

Tjugo minuter senare så står hon på trappan och kramar om pappa. -Får jag vara med Karl och Signe efter skolan pappa? - Ja det får du, om du kommer hem klockan fem.

-Framåt marsch, utropar Karl som är på väg till skolan tillsammans med sin tvillingsyster Signe. Dom är lika gamla som Lisa och Karl, Signe och Lisa är bästa vänner. Dom kallar sig Upptäckarna. Efter skolan ska dom ska cykla till Sannarps gravfält.

När dom kommer fram till skolan så möter dom Lisa som står och väntar på dom. -Vilken ingång är det? frågar Signe när alla tre är samlade. -Jag tror att det är den där uppe till höger, säger Karl. -Man hör hur ivrig han är när han pratar, säger Lisa till Signe som inte sagt något sedan hon sagt hejdå till pappa.

Efter skolan så springer Karl, Lisa och Signe hem till sig. Dom skastar upp dörren, slänger väskan på golvet, tar sin cykelhjälm, springer ut, tar sin cykel och cyklar till skolan igen där dom skulle mötas. Lisa kom först för att hon bor bredvid skolan. Sedan kom Signe för att hon springer fortare än Karl. Sist kom Karl.

Kapitel 2

-Hjälpl!, skriker Signe. Hon ramlar ner i ett ett hål och ser massa saker som ligger bredvid henne. -Signe! ropar Karl uppifrån hålet. Hur gick det? -Det gick bra men det ligger några konstiga saker här nere. -Gör det?, säger Karl med en förvånad röst. Jag kommer ner. Följer du med Lisa? -OK, säger Lisa.

En timme senare så ropar Signe till: -Här är något som blänker, något brunaktigt. Jag tror att det något som är gjort av brons. Dom hade börjat gräva med sina händer för att dom trodde att dom kanske kunde hitta något gammalt fornminne. -Jag kommer, säger Karl som är riktigt trött vid detta laget. -Vad är klockan? frågar Lisa. -Hon är halv fem, svarar Signe som är den enda som har en klocka. -OJ! Då måste jag gå hem nu. Jag skulle vara hemma klockan fem, säger Lisa som samtidigt hoppar upp ur hålet. -Hej då, säger Lisa. -Hej då Lisa, svarar Signe.

-Hej pappa, säger Lisa när hon kommer in genom dörren. Vad blir det till kvällsmat? -Det blir köttfärssås med spaghetti svarar pappa som står vid spisen.

Nästa dag efter skolan så samlas Lisa, Karl och Signe utanför deras klassrum. -Vad var det för sak ni hittade igår, frågar Lisa. -Vi hittade en bronskniv säger Signe. Vi gömde den i godset. -Gjorde ni! Kan vi gå och titta på den snabbt nu? -Ok, säger Karl.

-Oj vad smutsigt det är här på Godset, säger Lisa. -Här är den, säger Karl och räcker fram kniven. Den blänker till i solen från fönstret och då ser Lisa att den är av äkta brons. -Vad fin den är säger Lisa. Ska vi inte lämna in den? -Nej! Vi kan bli anmälda!, Dom kanske vet att det är en gravhög. -Men om dom inte vet det, säger Lisa. -Vi får inte ta risken, säger Signe. -Okej, säger Lisa. Men nu måste jag gå hem. -Det måste vi också, säger Karl. Vi ses efter skolan.

Nästa dag när dom kommer till Godset så ser dom att det ligger en nyckel bredvid kniven. -Den där nyckeln var inte där innan, säger Karl med en förvånande röst. -Inte vet jag, säger Signe men den kanske passar till den där kistan där borta? -Vi kan kanske kan prova, säger Lisa medan hon går fram mot kistan med nyckeln i handen. Den passade! När dom öppnar locket så ser dom ett brev som ligger i kistan. Karl tar upp brevet och börjar läsa högt.

Kapitel 3

Det var en gång en pojke som hette Sten. Han bodde på en gård i skogen vid det nutida Sannarps Gods. Han var familjens äldsta son och hade fått en kniv i brons av sin pappa. En gång när han skulle jaga några kaniner så såg han två vildsvinskultingar som kommer springande över stigen. Han blev mycket rädd och en liten stund senare så kom deras mamma springande rakt mot honom. Han drar fram sin kniv och kastar den mot vildsvinet. Han blinkar till och ser att den är död. Sedan så flår han den och släpar köttet tillbaka till gården. Pappa blir glad för köttet, men han blir arg på Sten för att han skulle jaga kaniner och inte vildsvin. Pappa slår honom med ett rep och följande natt så rymmer Sten från gården för att han tycker att han har blivit oschysst behandlad. Han tar med sin kniv och några pälsar. När han gått i ungefär en timme så stannar han och börjar bygga en liten koja av grenar och kvistar. När han har byggt färdigt kojans så lägger han sig och sover i den. När han vaknar nästa dag så fattar han först inte var han är någonstans men när han sätter sig upp så kommer han ihåg att han rymt dagen innan. Han bor i sin koja i ungefär en vecka men sedan bestämmer han sig för att han ska bygga en större och tätare koja. Han tar med sin kniv och ger sig ut i skogen och börjar leta efter granris, kvistar och bark från en björk som han kan göra trådar av. När han gått en stund så ser han en liten samling av björkar. När han är framme vid dom så börjar han skala av barken från en av björkarna. När han har lite bark så går han vidare. När det börjar skymma så är han nästan klar med sin koja. Det var bara liten del av taket kvar. Dagarna går och tillslut så är maten slut. Så han ger sig ut för att jaga kaniner. Han gömmer sig bakom en sten. När han har suttit gömd en stund så hör han ett vrål. Han tittar fram och får se en björn som står på bakbenen med framtassarna i vädret. Han kastar en stor sten mot björnen, men då kommer björnen bara springande mot honom. Han kastar sin kniv mot den och han tror att den är död för den rörde sig inte mera sen. När han är tillbaka i sin koja så tänker han att kniven har räddat hans liv två gånger. Men nu börjar han känna sig ensam. Han bestämmer sig för att gå tillbaka till gården. När han kommer tillbaka till gården så går han in genom dörren och börjar berätta varför han rymde och hur men när han är färdig så ser han att det är inte pappa han pratar med utan en främmande man som han inte har sett innan. Han frågar vilken den främmande mannen är men då blir mannen arg och tar fram en kniv som han kastar mot honom. Han duckar men då blir han träffad i låret. Han skriker, men mannen vill få tyst på honom så att han dödar honom helt. Han begraver Sten en bit från gården tillsammans med kniven och med några pälsar.

Kapitel 4

-Ska vi lämna in den nu, frågar Lisa när Karl har läst färdigt brevet. -Det får vi väl göra, säger Signe. -Undra hur mycket pengar vi får när vi lämnar in den, säger Karl. Det får vi se när vi lämnar in den Karl, säger Lisa med spänd röst. Kom nu så går vi.

Norge!, ropar Karl, Signe och Lisa i kör. Ska vi åka till Norge! -Ja det ska vi, säger pappa. Vi åker imorgon eftermiddag.

Nästa dag så kör dom ut från gårdsplanen med bilen. -Mot Norge, ropar Lisa.

Slut

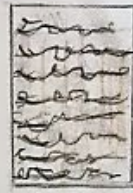
Skrivet och målat av Malte

1 Familjen skulle gå till kyrkan för prästen skulle tala om Gud

2 Dom går i kyrkan varje söndag. De förstår inget för prästen talar latin

3 Fogdarna tar med familjen för de har inte betalt tiondet

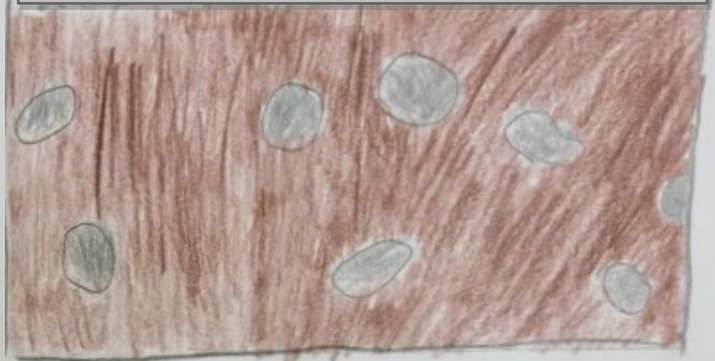
4 Fogdarna tar med familjen till deras hus

5 Familjen har ingen säd för det har varit torka

6 Ni har hjälpt oss med ett får, så vi ska hjälpa er med att ta bort stenarna från er åker.

7 Tack så grannen. -Det var det minsta vi kunde göra, sa familjen

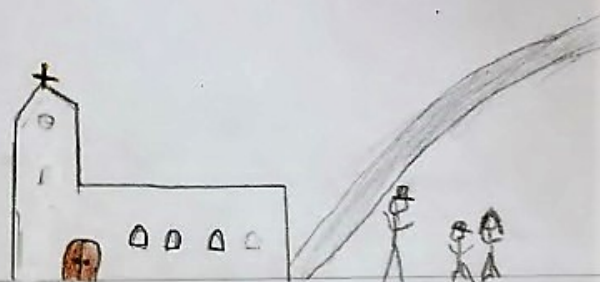
SLUT.

AV Melker Sundvall 2017

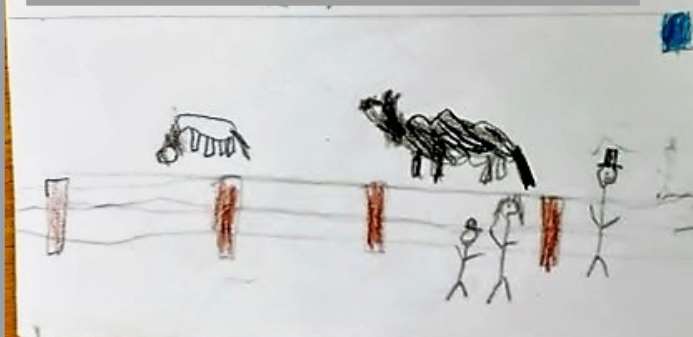
En familj bor i Särestad.
De arbetar med jordbruk

Det är 1870. De går till kyrkan i Abild

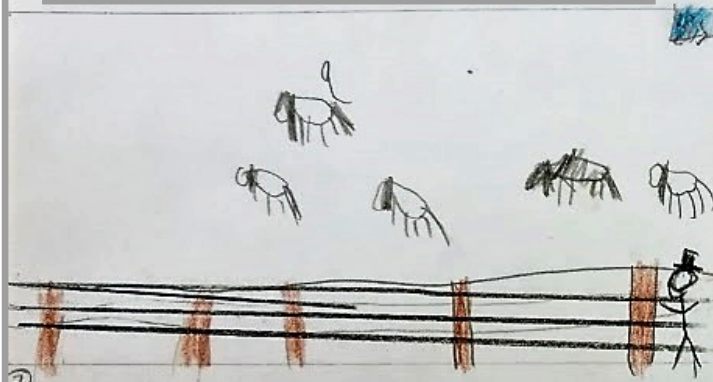
Djuren har rymt när de kommer hem.

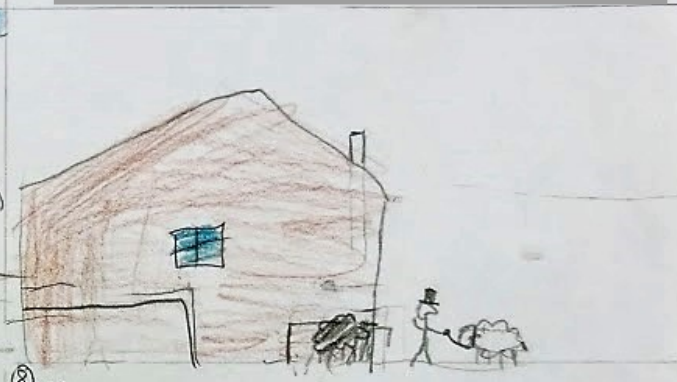
De letar vid Knutsgård nära Jättegrytorna

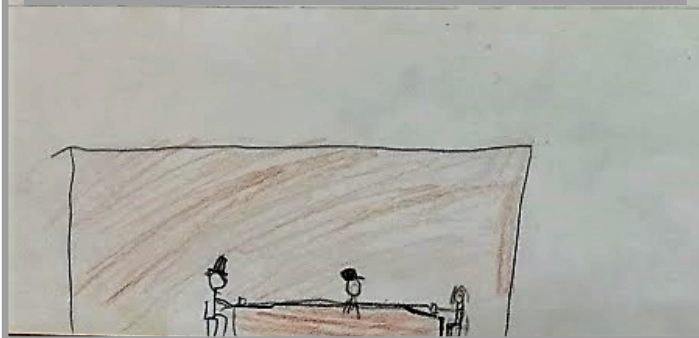
De hittar fåren och tar hem dom.

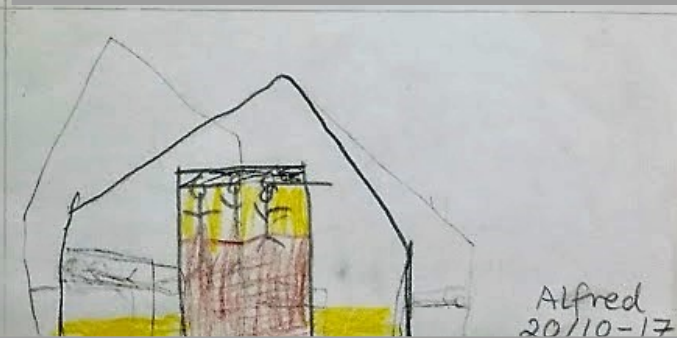
De tar in Fåren i det lilla stallet

De är trötta och hungriga.
De får kött och dricker öl.

När de ätit går de och lägger sig.
Alla sover i samma rum.

Alfred
20/10-17

AS 2017

Årstads Hembygdsförening

Stöd Hembygdsföreningen och stöd där-
igenom vårt arbete för att bevara vårt
kulturarv,

och vårt
arbete för en levande hembygd.

Medlemskap

Endast 75:-/pers. alt. 150:-/familj

Medlemsavgiften kan sättas in på bg-konto
959-1363

Glöm inte att ange namn vid betalning

Vi tackar,

Gunilla och ALLA Elever för ert stora in-
tresse och energi som ni lagt ner i detta pro-
jekt, utan er insats hade inte resultatet blivit
så lysande bra.

Tack för ert fina bemötande till två
”hembygdsgubbar” som kom till er skola.

Ingemar Bengtsson

Lars Hillertz

Barnen samlade framför Målningen i deras skolsal.

Konstnär till muralmålningen var lärare Karl Nilsson verksam i Slöinge skolan.

De håller bonadsmålningen för Årstad som var inspiration att skapa något tillsammans med barnen i
Årstad skolan.

